

Imma Folchi: "La incorporació de la dona a tasques importants és un procés progressiu"

Imma Folchi va acabar la carrera de dret l'any 1979, l'any del referèndum de l'Estatut.

—L'any de final de carrera, el de l'Estatut i el del casori, perquè just l'endemà del referèndum em vaig casar (amb el qui fins ara ha estat el titular del departament d'Agricultura, Pesca i Ramaderia).

—Si em permets, ¿què fa una dona com tu en un departament com aquest?

—Docns, treballar, treballar. —¿Quines són les teves funcions?

—Els secretaris generals dels diferents departaments de la Generalitat tenen atribuïdes les funcions de coordinació i gestió de tot el que és la maquinària de cadascun dels departaments. Elaboració dels esborranys d'avantprojectes de pressupostos, la gestió del personal dependent del departament, la relacionada amb la infraestructura, etc; i això des d'un vessant purament tècnic. El que passa és que el paper del secretari general té també un component més polític: de coordinació de les actuacions, sempre, però, sota les ordres del conseller de les diverses unitats directives del departament.

—¿El braç dret del conseller, o l'operatiu?

—L'operatiu, però no pas l'únic braç operatiu. Perquè és evident que l'estructura departamental fa que les direccions generals i, per tant, els directors tinguin una responsabilitat importantíssima i de gran transcendència. El que passa és que per garantir que les diverses unitats operatives vagin alhora, la figura de la secretària general, en el meu cas, ha de tenir una dimensió important.

—¿Tothom, doncs, depèn de tu?

—Parcialment, perquè no oblidis que cada direcció general té, diguem-ne, el seu grau d'autonomia i una situació de dependència directa del conse-

ller. De la mateixa manera que tampoc tot passa per les meves mans. Sí, aquelles qüestions que afecten els aspectes de gestió personal, pressupostària, d'infraestructura, com et comentava abans. I totes aquelles que estan més relacionades amb l'altra funció; és a dir, la de coordinació de les qüestions que tenen per si mateixes una funció més política. T'he de dir, però, que en el departament de Governació treballam moltíssim en equip, en equip de debò.

—¿No és una feina jerarquitzada?

—No, en absolut. És una feina feta en equip, tal com et deia, perquè tot funcioni bé.

—¿Com és la teva feina d'un dia?

—Doncs, el primer que faig quan arribo, els primers quinze minuts, per ser més exactes, em dedico a fer una planificació aproximativa del que ha de ser el contingut del dia. I dic aproximativa perquè en aquest departament estàs sotmès, per les

seves característiques, a un gran nombre de sorpreses i imprevistos. Pensa que aquest és un departament molt gran, heterogeni i molt complex. Perquè hi ha des d'unitats directives, com poden ser els bombers o la policia, a unitats com la de la funció pública o el règim local o el comitè per a l'estudi de l'organització administrativa i si a tot això hi afegeixes la lluita del joc, comprendràs ràpidament que aquest departament és d'una heterogeneïtat molt gran, que fa que els imprevistos i les sorpreses estiguin una mica a l'ordre del dia.

—Dóna la sensació que la teva feina té molts aspectes tècnics, ¿no?

—És una feina tècnica però amb un gran component polític. Però és evident que ha de tenir un gran suport tècnic indiscutible. Hi ha, així mateix, qüestions de gran complexitat jurídica a causa del desplegament de les lleis d'organització territorial, o les de les policies,

per exemple fins a totes les disposicions que afecten el joc. Això fa que una bona part de la feina tingui un component de naturalesa tecnicojurídica notable.

—¿Ha canviat molt la teva feina des que estàs al departament de Governació?

—Moltíssim. Veuràs, ha passat de ser una feina fonamentalment d'estudi a una altra de gestió, en el sentit més ampli del terme gestió. El que passa és que jo havia passat per un lloc intermedi entre una i altra feina, com és la del meu pas pel gabinet jurídic central, on vaig ser subdirectora general des de l'any 1986 fins al 1988, quan vaig venir a Governació. I en aquests dos anys, es pot dir que ja vaig començar a fer, de mica en mica, un canvi dins les meves activitats professionals.

—Imagino que el càrrec i la feina t'obliguen a mantenir contactes amb les altres Administracions de l'Estat, ¿no?

—És clar! les de l'Estat i les

locals també, perquè no oblidis que aquest és el departament que té relació amb tots els ens locals, les comarques, etc, i això t'obliga a mantenir un sistema de relació permanent amb aquests organismes.

—¿No t'has trobat mai amb cap conflicte?

—No. I a més hi porto poc temps. Sí que m'he trobat amb situacions difícils que jo mateixa no m'atreveixo a qualificar de conflicte.

—¿Què és el més fascinant de la teva feina?

—Tot.

—Ho dius molt ràpid i molt convençuda.

—Ho dic espontàniament i ben convençuda. Mira, em va costar molt prendre la decisió de venir a Governació, més que res perquè jo tenia la intenció de fer una reorientació professional de la meua vida, i anar-me decantant cap a l'ambient de l'exercici privat de la meua carrera d'advocada, però això va quedar momentània-

ment aparcat per la vinguda a aquest departament. I ho vaig fer amb el convenciment que donat el seu contingut i les matèries que tracta és extraordinàriament atractiu. I per altra banda, la personalitat del conseller Gomis em va acabar de decidir a fer el pas.

—De fet, però, a la Generalitat són poques les dones amb càrrecs importants i de molta responsabilitat.

—No ho creguis, no; cada vegada som més. Amb el meu mateix càrrec n'hi ha a Justícia, a Cultura. I n'hi ha hagut d'altres en altres departaments.

—Bé, vaja, però esteu en franca minoria...

—No, jo diria que des del punt de vista de l'Administració, és a dir de l'aparell administratiu, la presència de les dones és importantíssima.

—Sí, però no pas en càrrecs importants.

—No això potser no, però tu fes un recorregut per les plantes de cadascun dels departaments i la presència de dones és molt nombrosa i important. Però la incorporació de la dona a tasques importants continua sent, des del meu punt de vista, un procés progressiu.

—¿Perquè vas escollir dret?

—Potser una mica pel mateix ambient familiar, el meu pare l'havia fet i tenia germans que l'estaven fent i també perquè pensava que la de dret era una carrera que oferia un ampli ventall de possibilitats professionals. I la veritat és que quan vaig començar no hauria pogut arribar a creure que m'acabés agradant i apassionant, tant com ho ha fet.

—Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

—Mai, no ho hem fet mai. Sempre ho he tingut molt clar i ho hem sabut mantenir al marge de la vida familiar i quotidiana. I segurament per una pura qüestió de supervivència.

—¿Per cert, ¿les discussions polítiques o professionals, es traslladen a casa?

AVUI

Montserrat Minobis

tribuna oberta

Una mica de memòria sobre l'autodeterminació

Ricard Huguet

Ben probablement, els catalans —almenys una gran majoria— no ens hem sorprès per les reaccions que a Espanya i als mitjans de comunicació espanyols han tingut lloc com a conseqüència de la declaració del nostre Parlament: Catalunya no ha renunciat ni renuncia al dret d'autodeterminació.

Aquesta declaració que no deixa d'ésser una obvietat, ha despertat els vells dimonis de l'intransigent nacionalisme espanyol cada dia més amantat i vigilant en la defensa de la "sagrada unidad de los hombres y tierras de España". Fins aquí, res de nou. Tot era d'esperar. Les amenaces de frenar el desplegament autònom, i les acusacions de infidelitat constitucional i de desestabilització de la nació, d'imprudència temerària, etc, no han de sorprendre ningú. Són els vells tics de sempre. Però el que és nou i greu és que els polítics de Madrid s'atreveixin fins i tot a posar en qüestió acords gairebé unànimes del nostre Parlament, com si la seva representativitat depengués de si els agrada o no allò que el

Parlament de Catalunya acorda o declara.

En aquest context, convé recordar que a la segona meitat dels anys setanta i àdhuc principis dels vuitanta, quan en el discurs i programes polítics, en les manifestacions populars, proclamaven gairebé tots: "Som una nació", fora de Catalunya ens miraven de mal ull perquè temien que d'un moment a l'altre hi afegíssim: "Puix som una nació, tenim dret a un Estat." Però van anar passant els anys i el corollari no apareixia. I van decidir de perdonar-nos el nostre clam tot pensant que els catalans no sabíem què deïem.

Tanmateix, avui hi ha una notable diferència. Els anys setanta el clam "Som una nació" era compartit per totes les forces polítiques catalanes (llevat d'AP o CD, sigles antecessores de l'actual PP). Vull dir que llavors els socialistes també assumiren la nostra condició nacional. Tot plegat va contribuir a fer que la consciència dels catalans de constituir una nació anés avançant sense traumes i amb força natu-

ralitat. I Espanya estava disposada a perdonar-nos la gosadia si no anàvem més enllà.

Ara, però, hem avançat un xic, però significativament. Per això els pontífexs del PSOE i del PP i els editorialistes més influents al servei del nacionalisme més reaccionari disparen tota mena d'exabruptes, encara que siguin tan poc consistents com l'absurda afirmació que els catalans ja vàrem autodeterminar-nos amb l'Estatut l'any 1979. Com si el dret d'autodeterminació no fos un dret per exercir cada vegada que calgui. Però és que amb el referèndum de la Constitució i de l'Estatut només ens donaven una alternativa. Per tant, no hi havia possibilitat d'escollir. Allò no era autodeterminar-se. La clau del refus al dret d'autodeterminació de Catalunya és coherent amb la lògica i mala consciència del nacionalisme espanyol: darrere del concepte d'autodeterminació no pot haver-hi altre significat que la voluntat d'independència política. Quan polítics significats de CiU s'esforcen a tranquil·litzar els espanyols afirmant que auto-

determinació no és sinònim d'independència, això al govern de Madrid encara li agrada menys.

D'altra banda, és evident que qualsevol procés d'autodeterminació ha de suposar la tria entre diverses alternatives; i perquè el procés sigui vàlid i complet la independència ha d'ésser necessàriament una d'aquestes.

Som lluny encara de poder engegar un procés per a l'autodeterminació de Catalunya; d'aquí l'encert de recordar que hi tenim dret. Per això el govern d'Espanya s'incomoda. Perquè sap —els més lúcids dels seus membres almenys— que dia darrere dia augmenten els motius del poble de Catalunya per replantejar-se la conveniència de la seva nova relació amb Espanya.

Els déficits supraestructurals de tot ordre, resultat d'una imprevisible distribució dels recursos de l'Estat; el nivell tercermundista dels seus serveis públics; la discriminació política, cultural i lingüística, a la qual cal afegir-hi ara la fiscal, derivada de la recent reforma de l'IRPF; la gasiveria aplicada al finançament autonò-

mic; i la permanent obstrucció a l'enfortiment de l'eix polític cultural entre Catalunya, les Illes i el País Valencià, generen dia darrere dia una major i més sòlida consciència nacional que ens menarà inexorablement vers l'exigència majoritària d'un procés d'autodeterminació.

El govern d'Espanya és conscient que el resultat d'aquest procés seria excel·lent per als catalans i suposaria pèrdua de poder a Madrid sobre un territori amb dinàmica pròpia. Per això, i només per això, reaccionen tan iradament. En el fons ells estan més convençuts que molts de nosaltres dels nostres drets.

¿Quin paper hi jugarà el PSC-PSOE en tot aquest esdevenidor? Confiem que després de l'esllavissada comesa en votar no al dret d'autodeterminació s'obrirà un procés de reflexió al si del partit. Convé recordar que el 1975 la Plataforma de Convergència Democràtica de Espanya publicà el seu manifest programàtic, el cinquè punt del qual deia: "La Plataforma de Convergència Democràtica,

consciente de la existencia de nacionalidades y regiones en el interior del Estado español que poseen sus propias características, reconoce en esas colectividades el derecho a la autodeterminación." Signen: el Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE), la UGT, Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, la Unió Democràtica del País Valencià, així com d'altres partits i sindicats integrats en l'esmentada Plataforma.

Mesos abans, el PSOE declarava formalment la seva impossibilitat d'integrar-se a la Junta Democràtica de Espanya perquè "no reconocer a Cataluña, Euzkadi y Galicia el derecho a la autodeterminación es amputar la democracia".

Ben segur que si els homes i dones del PSC reflexionen i fan memòria els caldrà corregir el sentit del seu vot en aquest punt.

Tant de bo sigui així.

Ricard Huguet és membre del Club Arnau de Vilanova